Și conducătorii de cluburi

știu să dribleze... nu numai jucătorii

„Să jucăm cu 12 jucători ca să arătăm arbitrului că nu știe să conducă un match de football". „Opriți Simplonul 25 de minute pentruca să poată... pleca Zombory"

Pentruca o echipă să câștige un match de football nu e întotdeauna de ajuns ca numai jucătorii să știe să dribleze.

Nu sunt atât de puține cazurile, când conducătorii câștigă matchuri pierdute și există chiar cluburi cu conducători de o eficacitate surprinzătoare. Nu va fi însă vorba de așii contestațiilor.

O contestație introdusă după un match pierdut nu a isbutit să fie niciodată un lucru cu prea mult humor. Și în cazuri de felul acesta intervine mai mult cunoașterea unor texte juridice, decât fantezia conducătorului... boem, care aleargă pe tuse odată cu extrema lui și acompaniază cu gesturi largi — uneori simetrice — plonjoanele portarului advers.

Conducătorii, cari știu să dribleze simpatic — pentrucă există și din ceilalți — nu-i poți întâlni decât pe terenurile de joc. La urma urmei unde ai putea să driblezi dacă nu acolo?...

La matchurile districtuale, unde pasiunea este formidabilă, mai rar în întâlnirile divizionare, în cari organizarea tinteste spre evitarea oricărei surprize, sau în chestiuni internaționale, conducătorul de football, care își merită numele, trebue să știe să dribleze. Cel puțin pentru a nu fi păcălit de celălalt.

Istoria se scrie noaptea... Nu mergem, desigur, atât de departe. Dar și în football lucrurile, cari nu se cunosc, sunt cele mai numeroase. Nu va fi dată nicio statistică a acestor fapte de culise pentrucă rândurile de fată sunt obligatorii pentru Crăciun și dacă nu isbutesc să fie vesele nu vor aminti, cel puțin, de lucruri triste.

...pentrucă sunt mai rare, driblingurile făcute de conducătorii echipelor de football sunt mai cunoscute și mai inedite. Toată lumea vrea să audă cum un conducător l-a „driblat" pe altul și isprava este comentată în cele mai diverse moduri.

„SA JUCAM CU 12 JUCATORI... CA SA PACALIM PE ARBITRUL"...

Intâmplarea s'a petrecut acum cinci sau șease ani pe arena Olimpia și are ca martor ocular pe unul din cunoscuții noștri arbitri de football, domnul Emil Kronner.

Eroul principal al ei este d. Take Niculescu, regele neincoronat al contestațiilor districtuale.

Pentru a fi mai precisi — mai ales că lucrurile nu au pentruce rămâne misterioase — ceia ce v[illegible] povestit mai jos s'a int[illegible] matchul dintre P. T. T. [illegible] B., condus de domnul Em[illegible]ner, care își făcea pe timpul acela ucenicia în arbitraj.

Realitatea era de partea poștelor și telegrafului, căci pe teren se prezentau o echipă bună, cu un delegat pârât că știe football, iar de cealaltă parte un delegat cu imaginație și sânge rece dar cu o echipă cu totul nevinovată în jocul mingiei rotunde.

Este foarte ușor de ghicit cine a câștigat. Nici nu mai întrebăm... pentrucă nu veți ghici din prima oară.

Intr'adevăr, toate raționamentele — confirmate de altfel și de rezultat — duceau spre înfrângerea categorică a uzinelor comunale. Ceiace de altfel s'a și întâmplat. Reprezentanții salubrității erau conduși, la pauză, cu 3—0 și din modul cum decursese jocul se putea prevedea, fără prea multă greutate, că-i aștepta un scor în două cifre.

Cele două puncte au fost însă salvate de conducătorul echipei, care s'a prins imediat de cultura... footbalistă a adversarului său administrativ.

„Felicitările mele, dragă coleg. Cu o asemenea echipă este imposibil să nu iei campionatul".

„Mulțumesc! „Fața delegatului nevinovat s'a întins feeric într'un zâmbet fericit, de orgoliu și mulțumire.

„Dar ce arbitru slab! Nu? Astuia poți să-i faci cea mai mare farsă și nu bagă de seamă. Cum? Nu crezi?

Indoiala nevinovatului a dispărut în fața totalei încrederi a adversarului.

„Vrei să-i facem, una să ne ție minte?" Zis și făcut. Nevinovatul conducător petetist s'a învoit imediat pentrucă aceasta este regula în football. Niciodată un membru din comitetul unui club nu va recunoaște că nu știe football.

„Știi, a început să-i explice ușor comunalul — acum deveniseră subit prieteni — o să eșim pe teren cu 12 jucători. Dumneata conduci cu 3—0 și ai văzut că nu mai poți să pierzi, așa că acest jucător în plus n'o să influențeze de loc rezultatul. La urmă îi spunem că am jucat cu 12 jucători și îi arătăm astfel că nu are habar de arbitraj. O să fie celebră asta".

La gândul că o farsă de-a lui va fi celebră în footballul românesc, postașul s'a învoit imediat. Pe teren, după pauză au intrat 24 de jucători, cu singura deosebire că acela din echipa comunală știa că la un semnal convenit trebuia să dispară fără urmă pentru a nu fi văzut de arbitru.

Jocul a început și la un moment dat — în prealabil cel de al 12-lea jucător comunal dispăruse în pământ — d. Take Niculescu atrage atenția arbitrului că contestă matchul... pentrucă adversarul joacă în 12 oameni. Domnul Emil Kronner numără și într'adevăr erau 12 jucători în echipă.

„Se poate domnule să joci cu 12 jucători? Nu știai că nu este permis acest lucru?".

Fraza i s'a oprit însă la jumătate în fața minei zâmbitoare și a veseliei sincere, de care era cuprins delegatul prins asupra infracțiunii:

„Aveai dreptate, domnule, că nu știe deloc să arbitreze!". Și apoi adresându-se arbitrului uluit: „Habar n'ai domnule arbitru să conduci un match de football — nu veți găsi niciun delegat de club, care să recunoască vreodată că nu este doctor în football — jucăm dela începutul reprizei cu 12 oameni și dumneata observi abia după o jumătate de oră. Habar n'ai de joc, pe cuvântul meu!"

...nu și-a venit în fire decât atunci când comisia districtuală i-a dat match pierdut deși rezultatul de pe teren era... foarte multe la zero.

„AICI E DIRECȚIA GENERALA. OPRIȚI SIMPLONUL 25 MINUTE!"...

Ca fantezie poate nu corespund aceste întâmplări cu driblingul conducătorilor de football. Dar ca fapte perfect autentice, sunt destul de inedite. Următoarea datează din 1934 și este legată de Balcaniada dela Atena.

Deplasasem atunci o echipă obosită, greșit formată, cu numai doi, trei jucători în formă, în care cei mai periculoși înaintași ai adversarului erau mijlocașii noștri și al cărei rezultat bun a fost un penibil 3—2 contra Bulgariei.

Crețeanu își rupsese mâna făcându-l knock-out pe Sucitulescu, iar actualul half centru al lui Excelsior Roubaix, Burdan, era cuprins în poarta noastră de adevărate accente de disperare în fața actualului advers.

In fața acestei situații, speakerul postului de radio, care transmitea matchul la București a lansat un apel disperat și patetic.

„Cine știe unde se află Zomborv să-l anunțe să vină imediat la Belgrad, pentrucă este imposibil fără el".

In același timp la federația de football delegatul echipei noastre dădea un telefon precipitat, pentru a repeta egal de patetic același mesaj: Trimiteți-l pe Zombory.

In timpul acesta Zombory juca liniștit remmy, în cafeneaua Terminus din fața gării Timișoara.

Lucrurile și peripețiile s'au succedat apoi ca în cel mai bun film cu gangsteri.

Sepci pleca cu avionul spre Atena și ateriza forțat în plină iarnă, în apropierea unui sat bulgăresc. Domnul Luchide a pus mâna pe telefon și i-a trimis mesagiul domnului dr. Cornel Lazăr, cu rugămintea de a-i scoate pasportul lui Zombory și a-l trimite la Atena cu simplonul, care pleca... peste 15 minute.

Conducerea Ripensiei s'a împărțit în... potere în căutarea lui Zombory, prin localurile Timișoarei iar domnul dr. Lazăr a luat fotografia după licența de c. f. r. a portarului timișorean și a început... formalitățile pentru scoaterea pasportului.

Dar sfertul de oră a trecut repede. Deși nici mai devreme nici mai târziu decât oricare sfert de oră.

In momentul acesta apare ca un veritabil „Deus ex machina", domnul Bucur Bârsu. La federație toată lumea era disperată iar la Timișoara simplonul se pregătea să plece.

Calm, actualul președinte al Ligii de Sud, pune mâna pe telefon și chiamă pe șeful gării din Timișoara:

„Allo! Șeful gării? Da? Aici e direcția generală. Opriți simplonul 20 de minute pe linie. Ordin confidențial". Va veni domnul dr. Lazăr să vă spună că linia e liberă!"

Bietul șef de gară presimțind secrete de apărare națională nici n'a mai putut să răspundă. După 20 de minute domnul Bucur Bârsu cheamă din nou Timișoara să vadă dacă a venit domnul dr. Cornel Lazăr să dea drumul trenului.

...N'a venit, domnule director general", răsună pierdută vocea șefului de gară, care nu mai putea să țină simplonul pe linie. Bine. Mai așteaptă 5 minute și dă-i drumul". Vocea domnului „director general" era mai pierdută decât a șefului de gară.

Din fericire, Zombori a fost găsit la Terminus și a fost suit în tren fără palton și pălărie, când simplonul pleca încet din gară. Când a venit d. Dr. Lazăr să-l anunțe pe șef, trenul nu se mai vedea.

... am jucat cu Jugoslavia și am pierdut cu 4—0. Zombori s'a ales cu un palton nou, o pălărie și o pereche de mănuși.

I le-a cumpărat selecționeurul unic înainte de match, pentrucă toată lumea îl privea ca pe un erou național.

Șeful de gară din Timișoara va înțelege numai azi ce a fost cu oprirea simplonului acum patru ani... pentrucă direcția generală a fost sportivă și nu a dat curs anchetei.

60 ZILE FAC 2 PUNCTE

In Duminica aceea, Sburătorii conduceau cu 3—0 și nu mai vedeau nicio modalitate să piardă matchul, în care echipa juca desăvârșit ca în zilele ei cele mai bune.

De aceeași părere era și delegatul Isbândei, care după ce primise trei goaluri era pe punctul de a deveni mult mai primitoare.

Numai că acesta nu voia să piardă un match, pe care îl crezuse câștigat dinainte și din această împotrivire a reușit această întâmplare.

Era în minutul 50, când delegatul Isbândei... învinse intră pe teren și se duse direct la centrul înaintaș advers, care se dovedise goal-getterul echipei și pe tonul celei mai desăvârșite revolte, îl apostrofează în modul următor:

„Și tu crezi că ești footballist! Să-ți fie rușine. Am să te reclam la federație și nu vei mai juca niciodată football". Pentru respectul adevărului istoric trebue menționat că stilul nu a fost atât de academic.

Jucătorul, care nu avea altă vină decât pe aceea că marcase trei goaluri dar avea în același timp nervii slabi, s'a transformat subit într'un veritabil boxeur și imprudentul delegat era să fie făcut knockout.

In ceartă a intervenit și halful centru, care s'a arătat deasemenea un pugilist talentat și arbitrul conducător a fost nevoit să-i elimine din joc.

Un arbitru nervos, un adversar în nouă oameni, fără centru înaintaș și mijlocaș centru... condiții mai bune pentru o victorie nici nu se poate pretinde.

Scorul după cele nouăzeci de minute de joc a fost într'adeăr 4—3 pentru Isbânda. Delegatul martir a fost însă nevoit să-și ia două, trei zile concediu.

Sburătorii au făcut desigur contestație dar Comisia dictrictuală nu le-a putut face nimic. A suspendat — când a cunoscut manevra — pe delegatul nervos pentru 60 de zile și... atât.

Numai că au aflat aceasta și... Sburătorii și delegatul Isbândei a fost nevoit să-și ia de data aceasta o săptămână concediu.

...„dar 60 de zile suspendare și două bătăi serioase fac cât două puncte în clasament", încheie el această destăinuire, care l-a făcut oricum celebru.

1.000.000 LEI IMPRUMUT...

Ultima, are ca erou principal pe Titel Ursache, care este tipul conducătorului... „incuietor" deși este cel mai bun prieten al jucătorilor.

Cum îi încue? Foarte simplu. Iată mai departe una din cele mai simple metode, din vremea de aur a footballului nostru, când jucătorii aveau frică să citească regulamentul de football, care era pentru ei o carte „tabu" destinată numai pentru conducătorii cluburilor.

Fănescu și Ego Munteanu voiau să plece la Crișana și Juventus. Pentrucă erau mai de mult în tratative cu grupările acestea, demisiile lor erau date în termen și nu li se putea imputa lipsa niciuneia din formalitățile pretinse de regulamentul federal. Conducătorii celor două grupări făcuseră lucrurile cum trebue.

Și pentru a nu mai spune vorbe de prisos, — iată pe scurt cele întâmplate.

Pe vremea aceea era... „moda" chitanțelor în alb. Jucătorul venea odată la club și cerea o sumă de bani pentru a mai juca în club. Conducătorul, începea să-i aprecieze meritele de jucător și îi dădea ceva pe deasupra ca și cum suprema lui plăcere ar fi fost să dea bani jucătorului de football.

In schimbul acestei amabilități, care încânta pe jucătorul de football, îi cerea o chitanță de primire, în care să nu fie indicată suma. Jucătorul recunoștea într'o chitanță că a primit din partea clubului o sumă... și lăsa loc liber iar de cele mai multe ori semnau pur și simplu o bucată de hârtie albă.

Ca orice jucători de football, Fănescu și Ego Munteanu primiseră și ei asemenea sume și dăduseră asemenea chitanțe...

... și când conducătorii orădeni și juventiști s'au prezentat pentru a trata desfiegarea — Sportul Studențesc nu putea cere decât 24.000 de lei de fiecare — Titel Ursache le-a arătat două chitanțe, cari dovedeau că gruparea universitară îi ajutase pe cei doi nerecunoscători cu suma de... 1.000.000 lei.

Și cum povestea s'a repetat în fiecare an, cei doi fugari au fost în fiecare an... „ajutați cu sume importante".

N. SUCITULESCU

Delegații elvețieni despre conferința C. E. C. dela București

La întoarcerea sa în Elveția, d. Eicher președintele Cupei Europei, a acordat un interview unui ziarist pestan.

Iată ce a declarat pontiful elvețian:

„Cred că am făcut numai servicii bune footballului Europei Centrale la ședința dela București, întrucât am izbutit să rezolvăm favorabil toate chestiunile puse în discuție.

Cu această ocazie am reorganizat și noua competiție a Cupei Europei. Să fie cu noroc! Primul match al acestei noui competiții se va juca la 2 Aprilie între Ungaria și Elveția la Zuerich. Vom avea grije ca această partidă să se desfășoare într'un cadru sărbătoresc"

D. Gassmann, secretarul general al forului elvețian, a făcut deasemenea declarații:

„Ni s'a făcut o admirabilă primire la București, dar lucrul cel mai neașteptat ne-a constituit-o înțelegerea perfectă care a dominat în tot timpul discuțiunilor.

Nu a fost nicio neînțelegere între delegați. Poate reprezentanții României erau puțin indispuși că nu au fost admiși în Cupa Europei.

De ce n'a fost admisă România?

Pentrucă nici nu a cerut și nici nu am discutat această chestiune.

România făcând o asemenea cerere ne-ar fi pus în delicata situație de a o refuza, întrucât nu cred să fi fost cu putință această admitere."